

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobců: **a) J. H.**, trvale bytem Č. V., **b) Ing. A. T.**, trvale bytem P., **c) J. T.**, trvale bytem P., **d) L. F.**, trvale bytem P., všichni zastoupeni JUDr. Jiřím Bednářem, advokátem se sídlem Praha 2, Mikovcova 7, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, za účasti: Městská část Praha 11, Ocelíkova 672, Praha 415, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2013, č. j. MHMP 937558/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, odboru výstavby (dále také „stavební úřad“) č. j. MCP11/13/006873/OV/Ha ze dne 26. 3. 2013, kterým byla na pozemku parc. č. 1044/1 v katastrálním území Chodov umístěna stavba nazvaná „Nový chodník v ulici Pod Vodojemem“.

Žalobci v podané žalobě uvedli, že výstavba nového chodníku je na předmětném místě zcela iracionální. Při jeho stavbě dojde podle jejich názoru pouze ke zbytečnému plýtvání penězi, protože na druhé straně ulice chodník je a výstavba dalšího tímto postrádá jakýkoliv smysl. Nadto žalobci se inkriminovanou výstavbou změni původní ráz ulice a dojde ke změně její typické charakteristiky, což žalobci shledali nesprávným. Dále namítali, že v předmětné ulici je nepatrný provoz a na místě, kde má být umístěna stavba chodníku se v současnosti vyskytuje zeleň. Stavební úřad se nikterak nezabýval důvodností stavby, spokojil se pouze s formálními odkazy na právní předpisy a dokumentaci. Nedbal zájmů občanů, kteří v ulici bydlí, resp. vlastní pozemky a kteří mají zájem na tom, aby mohli využívat již zmiňovanou zeleň a parkovat zde svá auta. Žalobci zejména namítali, že stavební úřad se jejich námitkami nikterak nezabýval.

K tvrzení žalovaného, který k námitce o tom, že v ulici se již chodník nachází a tento je naprosto dostačující vzhledem k nepatrnému provozu v dané ulici, uvedl, že existence chodníku na jedné straně ulice není právním ani věcným důvodem, který by jakkoliv bránil umístění předmětného chodníku, žalobci namítli, že se jedná pouze o povrchní a formální vyhodnocení situace.

Žalobci následně poznamenali, že žalovaný jako odvolací správní orgán je ve vztahu k odvolací námitce č. 2 pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, a to konkrétně na str. 4 - 5. Uvedená námitka se týkala skutečnosti, že v daném místě se chodník historicky nenacházel, dále, že má být středem pásu veden vodovodní řád, plynové potrubí, kabel elektrického proudu, který ovšem nevede rovně, ale „klikatí se“. Dále v této námitce žalobci poukazovali na to, že v případě realizace předmětné výstavby bude nezbytné provést vyznačení přechodů pro chodce a dojde k parkovací nouzi. Žalobci mají za to, že obsah odůvodnění, na který byli žalovaným odkázáni, nijak nevyvrací jejich námitky. V odkazovaném odůvodnění stavební úřad pouze obecně konstatuje, že územní řízení je řízení návrhové, a protože byl v daném případě podán návrh, tak se tímto správní orgán I. stupně cítí být vázán. Podle žalobců zde stavební úřad přesvědčivě nevyvrátil předmětnou námitku a ani nevysvětlil, proč bylo předmětnému návrhu vyhověno. Žalobci tedy neporozuměli, v čem má realizace výstavby zlepšit situaci v dotčené ulici.

Žalobci dále namítali, že stavební úřad se nedostatečně vypořádal s námitkou pana Ing. T., který uvedl, že výstavbou předmětného chodníku mu bude vytrhána zámková dlažba, sloužící k vjezdu na jeho pozemek. K tomuto podle slov žalobců stavební úřad pouze poukázal na skutečnost, že příslušnými dokumenty, které by dokazovaly vlastnická práva pana T. k předmětnému vjezdu, kde se nachází ona zámková dlažba, nedisponuje, a proto tuto námitku stavební úřad považoval za námitku obecného charakteru. Stavební úřad doplnil, že změna povrchu na stávajících komunikacích se nemůže dotknout vlastnických nebo jiných věcných práv pana Ing. T., blíže svoje stanovisko však nevysvětlil.

Žalobci poznamenali, že k námitce týkající se parkovací nouze stavební úřad reagoval pouze v obecné rovině, když uvedl, že rodinný dům musí mít nejméně jedno garážové stání na jeden byt. Skutečností, že dojde ke zhoršení parkovací situace, se stavební úřad vůbec nezabýval, čímž se mu nepodařilo citovanou námitku vyvrátit.

Žalobci namítali, že ani konstatace žalovaného týkající se námitky, že výstavba je způsobitelná zásadním způsobem poškodit vzrostlou zeleň, když tento uvedl, že je tato skutečnost z objektivního hlediska nepravděpodobná, není dostačující. Žalovaný nikterak nevysvětlil, co má na mysli, když hovoří o objektivním hledisku.

Následně žalobci napadli tvrzení žalovaného, který k odvolací námitce č. 4, týkající se plánovaného příčného spádu předmětného chodníku, uvedl, že chodník má mít podle dokumentace příčný spád 2 % a od oplocení sousedních nemovitostí bude klesat. Žalobci tuto konstataci považují za nejistou a obávají se, že v konečné podobě tomu bude jinak.

Závěrem žalobci poznamenali, že každé rozhodnutí musí obsahovat dostatečné odůvodnění, které by bylo způsobilé vyvrátit uplatněné námitky. Podle názorů žalobců se v daném případě tak nestalo, a proto považují rozhodnutí prvního i druhého stupně za nepřezkoumatelné. Pochybení správních orgánů žalobci vidí zejména v tom, že se adekvátním způsobem nezabývaly jejich námitkami a k problematice po celou dobu přistupovaly formálně. Správní orgány se tudíž věcí zabývaly pouze povrchním způsobem a svá rozhodnutí neodůvodnily dostatečně přesvědčivě. Dále se vůbec nezabývaly veřejnou prospěšností stavby, protože skutečnost, že stavba neodporuje projektu, podle slov žalobců automaticky neznamená, že bude stavbou účelnou a bude schopna zlepšit místní poměry, když žalobci se domnívají, že tomu bude přesně naopak.

Dále žalobci konstatovali, že uvedenými skutečnostmi došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 sb., správního řádu, které hovoří o tom, že *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu*. V dané věci veřejný zájem na výstavbě nového chodníku dán nebyl. Nadto uvedli, že toto ustanovení vychází ze zásad nestrannosti, materiální ekvity a legitimního očekávání, tj. předvídatelnosti rozhodnutí.

Žalobci proto navrhli, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že stavební úřad rozhodoval o žádosti o umístění stavby chodníku. Žádost disponovala všemi náležitostmi, které jsou v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a vyhlášce č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu stanoveny. Žalovaný se dále zabýval všemi námitkami žalobců a závěrem městskému soudu v Praze navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobami oprávněnými. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního].

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným vplynuly následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.

Dne 29. 10. 2012 podala MČ Praha 11 zastoupená ÚMČ Praha 11 - OSM, IČ: 00231126, Ocelíkova 672, Praha 415, kterou zastupuje Ing. P. F., nar. X, P. (dále jen „žadatel“) žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby nazvané: „Nový Chodník v ulici Pod Vodojemem“ Praha, Chodov na pozemku parc. č. 1044/1 v katastrálním území Chodov. Stavební úřad následně vyzval dne 31. 10. 2012 žadatele, aby svou žádost doplnil o stanoviska dotčených orgánů, a to nejpozději do 30. 4. 2013. Žadatel doplnil dne 20. 12. 2012 kýžená stanoviska dotčených orgánů, všichni se k žadatelově žádosti vyjádřili kladně. Soud zejména poukázal na vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy, odboru životního prostředí, který na podkladě předložené projektové dokumentace, ortofotosnímků hlavního města Prahy z let 1975, 1999-2000, 2003, 2007 a znalosti místa z úřední činnosti konstatoval, že navrhovaná stavba nemůže snížit či změnit krajinný ráz. Zájem chráněný Odborem životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy tedy není v dané věci dotčen. Toto vyjádření vydal Odbor životního prostředí na základě výše uvedených podkladů a posouzení možného vlivu záměru na přírodní, kulturní a historickou charakteristiku daného místa a oblasti s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonického měřítka a vztahů v krajině. Dále městský soud považoval za nezbytné uvést obsah vyjádření Odboru životního prostředí, Městské části Praha 11, který konstatoval, že předmětnou stavbou nebudou dotčeny stávající výsadby druhu *Picea abies* – smrku ztepilého a *Betula pendula* – břízy bílé. Pokud by muselo dojít k ořezu dřevin, tento bude proveden výhradně zahradnickou firmou či odborně způsobilou osobou. Podél plánovaného chodníku, při oplocení rodinného domu ještě vzrůstá strom (dvojkmén) *Malus domestica* – jablň domáci, při jejímž vykácení není nutné povolení odboru životního prostředí, neboť kmen je menší než 80 cm.

Stavební úřad dne 11. 1. 2013 oznámil zahájení územního řízení a pozval dotčené osoby k veřejnému ústnímu jednání, jehož termín stanovil na 19. 2. 2013 v 9:00 hodin. V tomto oznámení poučil žadatele, že musí zajistit, aby informace o jeho záměru a o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí, byla vyvěšena bezprostředně poté, co bylo nařízeno veřejné ústní jednání, a to na vhodném veřejně přístupném místě u stavby nebo u pozemku, na nichž se má záměr uskutečnit. Obsahem správního spisu je dále protokol ze dne 19. 2. 2013, kdy se uskutečnilo veřejné ústní jednání, které předcházelo vydání územního rozhodnutí. Z protokolu vyplývá, že se tohoto jednání z žalobců účastnil pouze Ing. A. T. a L. F. V průběhu ústního jednání byli účastníci seznámeni se spisem a se záměrem žadatele, dále L. F. a E. F. předaly list svých námitek, který je nedílnou součástí tohoto protokolu a dále předal námítky také pan Ing. A. T., jeho námítky jsou taktéž součástí protokolu. První námitka uplatněná L. F. a E. F. upozorňovala na skutečnost, že se v předmětné ulici chodník historicky nikdy nenacházel. Ve druhé námitce stěžovatelky uvedly, že středem tohoto pásu země je veden vodovodní řad, z levé strany plynové potrubí, z pravé strany kabel elektrického proudu, který nevede rovně, ale klikatí se. Třetí námitka konstatovala, že provoz v předmětné ulici je nepatrný, větší část obyvatel rodinných domů prý využívá spíše ulici U kolonie. Ing. A. T. uplatnil také tři námítky: za prvé uvedl, že mu bude vytrhána zámková dlažba pro vjezd a vchod na pozemek. Za druhé upozornil na parkovací nouzi, která vznikne jemu a panu J. a třetí námitka se týkala skutečnosti, že bude nucen opravit plot, resp. tak aby nedošlo kontaktu jeho psa s procházejícími osobami. Na základě těchto námitek vyzval stavební úřad dne 25. 2. 2013

pana Ing. A. T., aby nejpozději do 7 dnů od doručení této výzvy doplnil své podání o doklady prokazující právo vybudovat na pozemku parc. č. 1044/1 k. ú. Chodov výše uvedené stavby vjezdu a vchodu k pozemku parc. č. 1124 k. ú. Chodov, a to zejména souhlas vlastníka předmětného pozemku parc. č. 1044/1 k. ú. Chodov k vybudování těchto staveb a rozhodnutí o připojení na komunikaci vydané Silničním správním úřadem ÚMČ Praha 11.

Dne 26. 3. 2013 vydal stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby „Nový Chodník v ulici Pod Vodojemem“ Praha, Chodov na pozemku parc. č. 1044/1 k. ú. Chodov. Součástí tohoto rozhodnutí bylo také rozhodnutí o námitkách, kterým se nevyhovělo, což bylo v rozhodnutí náležitě zdůvodněno. Co se týče výzvy panu Ing. T., ten požadované dokumenty stavebnímu úřadu nedoložil, z čehož stavební úřad dovodil, že Ing. T. není vlastníkem předmětného vjezdu a spojovacího chodníku a tedy podaná námitka týkající se jeho vjezdu a vchodu na pozemek měla pouze obecný charakter. Rozhodnutí obsahuje výčet všech materiálů, kterými byla inkriminovaná žádost doložena, dále všechna stanoviska dotčených orgánů, která byla v dané věci potřeba ke kladnému posouzení žádosti. Poté dne 9. 4. 2013 podali žalobci proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž vyjádřili svou obavu, že plánovaný chodník bude pouze nevkusnou stavbou zalitou betonem. Namítali, že se stavební úřad nedostatečně vypořádal s jejich námitkami, když námitku týkající se skutečnosti, že na druhé straně ulice již chodník stojí a je naprosto úměrný k provozu v dané ulici naprosto ignoroval a nikterak o ní nepojednal. Odvolatelé uvedli, že se domnívají, že rozhodnutí stavební úřadu je nedostatečně odůvodněno. Napadli také tvrzení stavebního úřadu, které konstatovalo, že *„stavba je plně v souladu s charakterem okolní zástavby, neboť logicky doplňuje chybějící úseky stávajících komunikací pro pěší“*. Odvolatelé k tomuto poznamenali, že je to tvrzení bez reálného obsahu, k čemuž opět odkázali na existenci chodníku na druhé straně ulice, který je dostatečným řešením komunikace pro pěší v dané lokalitě. Navíc uvedli, že nově vybudovaný chodník bude znamenat povinnost vybudovat nové ploty, poškodí to také ekologický systém, když ohrozí stromy, které se v místě nacházejí a nadto budování chodníku může mít vliv na porušení kořenů stromů, případný pád stromů a vznik škodné události. Podotkli, že pokud by stavba chodníku byla opravdu v souladu s veřejným zájmem, místní občané by se této stavbě nebránili. Následně upozornili, že kvůli stavbě dojde ke zrušení volného pruhu zeleně o šířce 4-5 metrů, dále dojde k velkým výškovým rozdílům v terénu. Uzavřeli, že stavbu považují za zbytečnou a neúčelnou.

V rozhodnutí o odvolání žalobců ze dne 20. 8. 2013 žalovaný konstatoval, že stavební úřad nepochybil a odvolání tedy není důvodné. Se všemi odvolacími námitkami se adekvátně vypořádal, přičemž k námitkám pana Ing. A. T. odkázal na napadené rozhodnutí stavebního úřadu na stranu 4 až 5. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci předmětnou žalobu.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností obou správních rozhodnutí. K této námitce je třeba uvést, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou uvedeny veškeré podklady, ze kterých správní orgán při svém rozhodování vycházel, je z něho zřejmá úvaha o naplnění souladu stavby s územním plánem a závěr o tom, že stavba je v souladu se

stavebním zákonem a prováděcími vyhláškami. Názor žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že prvostupňovým rozhodnutím nedošlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, odpovídá rozsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se s uvedenou odvolací námitkou v potřebném rozsahu vypořádal, a podle městského soudu se dostatečně vyjádřil také k ostatním námitkám, které žalobci v odvolání uplatnili. Z uvedeného vyplývá, že zdejší soud námitce nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí nepřisvědčil.

Námitku, která konstatovala, že stavební úřad nevysvětlil, proč bylo předmětnému návrhu vyhověno, zdejší soud také neshledal důvodnou. V této věci se soud ztotožnil s žalovaným a konstatuje, že stavební úřad rozhodoval o žádosti o umístění stavby chodníku. Inkriminovaná žádost splňovala náležitosti stanovené příslušnými právními předpisy, a to stavebním zákonem a vyhláškou č. 503/2006 Sb. V obsahu uvedených předpisů není stanovena povinnost, uvádět důvod nebo důvodnost stavby. K ujasnění těchto otázek slouží institut veřejného ústního projednání záměru. Ze správního spisu, v němž je obsažen protokol z tohoto ústního jednání ze dne 19. 2. 2013 nevyplývá, že by se žalobci na důvod či důvodnost výstavby chodníku jakkoliv žadatele dotazovali. Soud pro úplnost doplňuje, že se žalobci mohli s obsahem stavebního záměru seznámit nahlížením do příslušného správního spisu, který v obsahu souhrnné technické zprávy uvádí, že předmětný chodník se bude dělit na dvě části, rozdělené ulicí 7. května, a že obě tyto části budou navazovat na stávající chodníky, které se v dané lokalitě již vyskytují. Důvodem výstavby předmětného chodníku je tedy kompleť komunikace pro pěší.

Soud dále nepřisvědčil ani námitce, v níž žalobci poukazovali na skutečnost, že na jedné straně ulice se již chodník nachází a tento je naprosto úměrný k místnímu provozu, navíc se podle slov žalobců na předmětném místě chodník nikdy v minulosti nevyskytoval. Zdejší soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného a uvádí, že územní řízení je řízení návrhové, v němž je stavební úřad vázán návrhem žadatele. Stavební úřad musí vždy posoudit soulad záměru s požadavky uvedenými v ustanovení § 90 stavebního zákona, které obsahuje taxativní výčet hledisek, která jsou pro posouzení každé žádosti stěžejní. Stavební úřad v dané věci posoudil soulad záměru s citovaným ustanovením stavebního zákona a dospěl k závěru, že stavba může být do předmětného území umístěna. Konstatoval, že předmětná stavba není vázána na svou dřívější existenci. Argument týkající se skutečnosti, že předmětný chodník se na daném místě historicky nevyskytoval, považuje soud proto za zcela irelevantní. Kdyby měl být tento argument příhodný, v podstatě by přisvědčil všem potenciálním účastníkům územních řízení, kteří by odporovali např. umístění určité stavby v územním řízení a argumentovali by skutečností, že na daném místě historicky tato stavba nikdy nestála, tudíž nemůže stát ani v současnosti. Tím by tak konec konců došlo k tomu, že by historicky nezastavěná místa byla již navždy nezastavěná.

Námitku, v níž žalobci poukazovali na skutečnost, že předmětná výstavba je způsobilá poškodit vzrostlou zeleň, městský soud také nepovažuje za důvodnou. K tomu soud odkazuje na stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy, v němž se uvedený odbor vyjádřil k předmětné stavbě kladně, poté co zkonstatoval, že se citovaná výstavba nedotkne stávající výsadby smrku ztepilého ani břízy bílé. Uvedl, že podél plánovaného chodníku, při oplocení RD vzrůstá strom (dvojkmen) jabloně domácí,

příčemž k jejímu případnému vykácení není potřeba povolení odboru životního prostředí, neboť obvod obou kmenů nedosahuje 80 cm. Stanovisko odboru životního prostředí dále obsahuje konstataci o tom, že vlastník pozemku je také vlastníkem dřevin na něm vzrostlých, proto v případě nutnosti kácení výše citované dřeviny musí být tento záměr s vlastníkem pozemku projednán ve smyslu získání jeho souhlasu. Soud k tomuto poukazuje na skutečnost, že v předmětné věci je vlastníkem pozemku sám žadatel, tedy městská část Prahy 11. Závěrem soud k této námitce shrnul, že podle slov odboru životního prostředí předmětná stavba zásadně nepoškodí vzrostlou zeleň, vykácena bude pravděpodobně pouze jabloň, která patří žadateli. V dané věci tedy městský soud vycházel ze stanoviska dotčeného orgánu ze dne 19. 11. 2012, které se předmětnou problematikou podrobně zabývalo a jehož názor byl pro posouzení žádosti závazný.

K žalobní námitce, ve které je zpochybňována skutečnost, že předmětný chodník bude mít spád 2 %, aby nedocházelo ke stékání dešťových vod na pozemky žalobců, zdejší soud odkazuje na obsah správního spisu, konkrétně na obsah dokumentace k územnímu řízení, kde v podkapitole nesoucí název *Výškové řešení* je chodník projektován, tak že bude v příčném směru vyspárován jednostranným příčným sklonem 2 %, a to od plotů do zeleně. Tento stav je pak garantován podmínkou č. 1 územního rozhodnutí. Soud konstatuje, že podmínky územního rozhodnutí jsou dále závazné také pro následné stavební řízení. Uvedená námitka je tedy podle názoru soudu pouhou spekulací žalobců a městský soud tuto považuje za lichou.

Městský soud následně nepřisvědčil ani námitce, týkající se skutečnosti, že se žalovaný ani stavební úřad dostatečně nevyjádřili k namítané parkovací nouzi, kterou výstavba předmětného chodníku způsobí. Soud má za prokázané, že se žalovaný s touto námitkou vypořádal adekvátním způsobem, když poznamenal, že mu není zcela zřejmé, jakým způsobem by mohla stavba chodníku pro pěší v pásu zeleně ovlivnit možnost parkování v lokalitě. Žalobci tuto námitku nikterak nekonkretizovali, neuvedli, jak přesně předmětný chodník parkování v dané lokalitě ovlivní. Soud se v uvedeném naprosto ztotožňuje s tvrzením žalovaného, maje za to, že pro výstavbu předmětného chodníku není tato obecná námitka jakkoliv směrodatnou. Nadto soud uvádí, že se touto námitkou již obsáhleji zabýval stavební úřad v územním rozhodnutí (str. 4-5), když poznamenal, že podle ustanovení čl. 10 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavby v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“) musí být stavba vybavena zařízením pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídající velikosti, funkci a umístění stavby a řešeným přednostně jako součást stavby nebo její provozně neoddělitelná část, anebo umístěným na pozemku stavby. Dále odkázal na ustanovení čl. 50 odst. 5 vyhlášky OTTP, které stanovuje, že rodinný dům musí mít nejméně jedno garážové stání na jeden byt. K tomuto stavební úřad shrnul, že doprava v klidu pro rodinný dům musí být řešena na jeho pozemku, nikoliv na veřejné ploše, kde má být umístěna stavba předmětného chodníku. Z toho plyne, že umístěním předmětné stavby do veřejné plochy nemůže dojít ke snížení počtu parkovacích míst pro vlastníky dotčených rodinných domů.

Námitku pana T., v níž poukazoval na skutečnost, že mu bude vytrhána zámková dlažba pro vjezd a vchod na pozemek, soud také nepovažuje za důvodnou. Z tvrzení pana T. dovodil již stavební úřad, že se pan T. hlásí k vlastnictví vjezdu a spojovacího chodníku

k pozemku parc. č. 1124 k. ú. Chodov, proto ho na základě ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu vyzval, aby doplnil podání svých námitek o podklady, které mu prokazují právo na vybudování výše uvedených staveb na pozemku parc. č. 1044/1 k. ú. Chodov. Požadované podklady pan T. ovšem nedoplnil. Stavební úřad kýženými podklady taktéž nedisponoval a ani z výpisu katastru nemovitostí nebylo zřejmé, že by pan T. disponoval jakýmkoliv právy k předmětnému pozemku. Zdejší soud se plně ztotožnil s názorem žalovaného, když tento na základě výše uvedeného konstatoval, že pan T. není vlastníkem předmětného vjezdu a spojovacího chodníku a podaná námitka má tedy pouze obecný charakter. Pro úplnost městský soud v Praze podotýká, že je z územního rozhodnutí stavebního úřadu naprosto zřejmé, že tento vjezd a spojovací chodník budou zachovány ve stávajícím rozsahu, dojde pouze k výměně povrchu na stávajících konstrukcích. Soud konstatuje, že se i s touto námitkou pana T. stavební úřad vypořádal dostatečně. Pan T. nebyl schopen svá vlastnická práva k předmětnému vjezdu jakkoliv prokázat a ani stavební úřad poté co využil všech dostupných prostředků, nedospěl k závěru, že by pan T. skutečně disponoval vlastnickými právy k vjezdu a spojovacímu chodníku, proto byla citovaná námitka posuzována jako nedůvodná.

Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, upozorňující na skutečnost, že středem pásu, kde má být předmětný chodník vystavěn, má být veden vodovodní řad, plynové potrubí, kabel elektrického proudu, který ovšem nevede rovně, ale „klikatí se“. Jak vyplývá ze správního spisu, žadatel k žádosti o vydání územního rozhodnutí doložil podle ustanovení § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury. Z hlediska vodovodů a kanalizací se ke stavbě vyjádřila společnost Pražské vodovody a kanalizace, a. s., z hlediska plynárenského se k věci vyjádřila společnost Pražská plynárenská distribuce, a.s., z hlediska vedení energetických kabelů pak společnost, PREdistribuce, a.s.. Všechna uvedená vyjádření, která jsou obsažena ve správním spise, jsou kladná a shodují se, že pokud budou dodrženy obecné podmínky stanovené pro provádění stavby, pak ji existence veřejné technické infrastruktury nebude nikterak limitovat. Tuto námitku tedy soud neakceptoval s tím, že stavební úřad si v souladu se zákonem opatřil nezbytná stanoviska dotčených orgánů, která tyto obavy žalobců vyvracejí.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán ani správní orgán I. stupně při svém rozhodování neporušili zákonem stanovené povinnosti, žalovaný se s námitkami žalobce vypořádal správně. Z těchto důvodů soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodnil podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního *a contrario*, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.